

HEJNO BÍLÝCH VRAN

aneb
Když opustíte děcák

Josef Hynpl
Pavel Cechl

Recenze Renáty Šťastné

„Koukej sekat latinu, jinak skončíš v děcáku.“ Tuhle větu jistě řekla spousta rodičů ve snaze přimět svoje potomky k poslušnosti. „Hele, koukej na tu holku, je divná, protože je z děcáku...“ ukazovaly si děti na dívku, která prožila část života v dětském domově. Věřte mi, že ani jeden pohled není správný. Nikdo nemá právo soudit druhého, když nezná souvislosti. Tomu, že se dítě ocitne za zdmi dětského domova, předchází spousta událostí, rozhodně to však není proto, že „nesekej latinu“.

Kniha, kterou právě držím v ruce, nese název **Hejno bílých vran aneb Když opustíte děcák**. Vydal ji Maxdorf v roce 2014 a otevřeně říkám, že jsem si u ní poplakala. Hned vám řeknu proč. Najdete tady deset výpovědí, dnes už dospělých lidí, kteří otevřeně vzpomínají na dobu, kterou prožili v dětských domovech na různých místech naší republiky. Příběhy jsou to různé, mají však společného jmenovatele, a tím je rodič, neschopný se postarat o svoje dítě, v mnoha případech více dětí. Ale vezmu to od začátku.

Proč jsme vydali tuto knihu – úvodní kapitola, v níž Michal Vaněček, předseda správní rady nadace T – SOFT ETERNITY přibližuje nadaci samotnou, a proč tato kniha vznikla. A stejně jako mně, tak i jemu po přečtení pár příběhů běhal mráz po zádech. **Začátek je důležitý** – jednostránková úvaha Jany Merunkové, ředitelky yourchance o.p.s nad tím, jak moc je pro mladé lidi, kteří opouštějí dětské domovy, důležitý začátek, tedy vstup do samostatného života, protože dveře domova se zavřou a není cesty zpět. Pak už mají svůj život ve svých vlastních rukách. **Jak to vidím já** - pohled Mgr. Jaroslavy Kohoutové, členky expertního týmu projektu *Začni správně*, která má celoživotní pedagogickou praxi, včetně oboru speciální pedagogiky, byla ředitelkou zařízení pro výkon ústavní výchovy a speciální školy. Na dvou stranách se zamýšlí nad tvrdou realitou nejen mladých hrdinů, kteří nám v této knize svěřili svoje nejniternější pocity a smutné příběhy, ale obecně i nad tím, že život v dětském domově je pro většinu z nás naprosto nepředstavitelný z hlediska sociálních vazeb a soudržnosti, lépe řečeno nesoudržnosti s vlastními rodiči.

Po krátkém, avšak velmi důrazném **Poděkování** autorům se již roztáčí kolotoč deseti příběhů. O lidech, kteří je vyprávějí si myslím, že museli mít notnou dávku odvahy, aby se podívali tam, kde je to v životě začalo bolet a od kdy je to všechno úplně jinak. Mají můj obdiv, protože já jsem u každého z těch deseti příběhů brečela.

Renata – Do dětského domova se, společně se svým bratrem, dostala kvůli svým rodičům. Vstup do života neměla jednoduchý, žila i jako bezdomovec, dnes dělá asistentku pedagoga v západočeském domově, kde sama vyrostla.

Miloš – Matka nebyla schopná se o něj ani jeho sestru postarat, proto byl dětský domov jediné a nejlepší řešení. Po dokončení základní školy následovala střední škola a posléze studium na vysoké škole, v současné době pracuje pro neziskové organizace.

Veronika – Matka ji a dva mladší sourozence opustila, když byli malí, otec po čase zemřel. Jejich kroky vedly do dětského domova v Žatci. Dnes se žíví jako servírka a stará se o svoji mladší sestru.

Miro – Vyrstl v dětském domově, vystudoval dvě vysoké školy a v současné době působí jako operní pěvec.

Lucie – Do dětského domova se dostala až ve 14 letech. Otec ji opakovaně surově mlátil, když konečně zakročila sociálka, následovala cesta do nemocnice a odsud rovnou do domova v Unhošti. Po odchodu odtud si přivydělává prodejem kosmetických produktů a současně se snaží dostudovat střední školu.

Petra – Matka ji ani její sourozence neposílala do školy. Do dětského domova se dostala v osmi letech. Vystudovala střední školu a dostala šanci na vysoké.

Gracián – Rodiče se o něj a jeho bratry nebyli schopní postarat a tak vyrstli v dětském domově. Vystudoval soukromou vysokou školu a chystá se na zahraniční stáž. Říká, že by děti neměly vyrůstat v dětských domovech, ale v pěstounských rodínách.

Jana – Rodiče pili a nestarali se o svoje děti. Proto skončila tříletá Jana a její sourozenci v dětském domově v Klánovicích. Na matku nevzpomíná ráda, zato na pobyt v domově ano. Tvrdě pracuje ve dvou zaměstnáních a snaží se žít samostatně a nezávisle.

Patrik – Opět selhali rodiče. Otec alkoholik, matka bez zájmu nechávala děti samotné doma. Kromě nejstarší sestry našlo nový domov šest sourozenců. Vystudoval střední školu a láká ho armáda. Psychotesty jsou však velmi náročné.

Šárka – Zažila sexuální zneužívání od svého otce. Bylo jí třináct let. Tři roky to snášela, ale jednou už to nezvládla a ohlásila to. Byla umístěna do dětského domova. Dnes má zajímavou práci, studuje a je šťastně vdaná.

Závěrem knihy najdete ještě rozhovor s Denisem Cenigou, bývalým vrcholovým sportovcem, nyní členem managementu společnosti Trench s.r.o. S otevřeným srdcem dává pracovní příležitosti právě lidem, kteří opustili brány dětského domova. Sám ví, jaké to je, když je ze dne na den všechno jinak. „*Já jsem taky dostal šanci, jsem vděčný, a proto jsem ochotný dát příležitost ostatním.*“

A úplně na konci knihy je oddíl „**Začni správně! Aneb Podívej se, kdo, kde a jak ti může pomoci.**“ Tady najdete kontakty na neziskové organizace, azylové domy, Armádu spásy, na charity nebo asociace občanských poraden na území České republiky. Stejně tak jako kontakt na projekt Začni správně – www.zacnispravne.cz.

Deset příběhů, deset ran do srdce. Spojuje je bolest, ale nakonec i naděje, že život může být jiný. Barevný a šťastný. Smutné na tom ale zůstává, že bez těch, kteří jim dali život – bez rodičů. Uvědomila jsem si, jak málo stačí k tomu, aby byl člověk opravdu šťastný. A taky jsem si vybavila neskromnost některých dnešních dětí, které vyrůstají v úplných rodinách. Mají rodiče a jejich lásku, sourozence, svoje zvířátka, svoje pokojíčky, kola a brusle a tablety a mobilní telefony, kapesné, výlety, k jídlu mají všechno, na co si vzpomenou. A přesto se často chovají sobecky a ohánějí se výroky o chudobě a lidských právech... Ano, svoje práva mají, ale netuší, jak moc je právě to „mít na co si vzpomenu“ kazí. Že čím víc toho člověk má, tím větším sobcem se často stává a přesto to všechno „tohle je jenom moje“ nevidí ty opravdové hodnoty.

Název: Hejno bílých vran aneb Když opustíte děcák

Autoři: Josef Hympl, Pavel Cechl

Žánr: Psychologie/ Autobiografické příběhy

Photo© Mirek Firman, Jana Vaněčková, spolupráce Monika Brabcová

Odpovědný redaktor: Ing. Jana Očenášková

Grafická úprava a sazba: Blanka Filounková

Tisk: Books Print s.r.o.

Vydal: MAXDORF s.r.o. nakladatelství odborné literatury, Praha 4

Rok vydání: 2014

Počet stran: 104, vázaná

ISBN: 978-80-7345-409-8

Hodnocení: 100%